

SỰ TUYỆT ĐỐI

 Cảm ơn, anh. Cảm ơn, Anh Hoekstra.

Chúc buổi tối tốt lành, đến Houston. Tôi thực sự coi đây là một đặc ân lớn, được ở đây lần nữa tối nay tại Houston. Đã nhiều năm kể từ khi tôi có đặc ân được ở đây. Và tôi đã ngồi, lắng nghe tối nay mỗi người trong số những diễn giả này.

2 Và ngày nọ, khi tôi có sự sắp xếp cho điều gì khác, một nơi khác, và tôi biết rằng những đứa trẻ đó đang đối mặt với sự chết, tôi nghĩ, “Nếu điều gì đó xảy ra với những đứa trẻ đó, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình,” về việc không đến đây để đưa ra ý kiến của tôi và làm tất cả những gì tôi có thể, để giúp đỡ người mẹ và người cha này, và về những đứa trẻ này, và làm tất cả những gì tôi có thể để cứu mạng sống của họ.

3 Và Houston có...là một nơi đây kỷ niệm đối với tôi. Nó giữ nhiều kỷ niệm tuyệt vời mà tôi đã yêu thương kể từ lần đầu tiên tôi đến thăm nơi đây cách đây nhiều năm, ở trên đây với Người Đưa Tin Của Đức Tin, Anh Kidson, và rồi xuống đây đến thánh phòng khi tôi đã ở đây với Anh Raymond Richey và các mục sư truyền đạo của thành phố.

4 Và rồi, dĩ nhiên, Ông Ayers, Ông Kipperman, cái đêm mà máy quay phim đã chứng minh rằng tôi không nói điều gì sai. Đó là Lẽ thật. Và khi con mắt cơ học của máy ảnh bắt được khái tượng của...hay là, không phải khái tượng; thực tế. Đấng Christ mà chúng ta rao giảng và rất yêu thương, đã ở với chúng ta, mà Ngài đã hứa ở cùng chúng ta, và máy ảnh đã chụp hình Ngài. Nhiều lần tôi đã nói, trong quá khứ, rằng—rằng tôi sẽ nhìn thấy Ánh sáng đó mọi lúc. Nhưng đôi khi nhiều người sẽ nghi ngờ một chút về Nó, mà anh em có thể tin rằng họ có thể nghĩ là cách đó, nhưng đêm đó nó đã chứng minh điều đó. Đó là lần đầu tiên Nó được chụp hình.

5 Kể từ đó, Nó đã được chụp hình nhiều lần. Ở nước Đức vừa mới đây, sự giáng xuống, khi sự xúc dầu đã xảy ra, và khi Nó quay trở lại. Và những điều đó không phải để phóng đại con người nào

đó, nhưng nó để chứng thực sự Hiện diện của Chúa Jêsus Christ ở giữa dân sự Ngài.

6 Và chúng ta tin rằng cũng chính Đức Chúa Jêsus đó ở đây tối nay, để giúp đỡ chúng ta trong trường hợp này. Và tôi tin rằng Ngài quan tâm đến điều đó nhiều hơn chúng ta có thể. Và tôi chắc chắn đồng cảm với cha mẹ của những đứa trẻ này, và kẻ vai sát cánh với mọi người nam và người nữ đang cố gắng giải cứu chúng khỏi hàm của sự chết.

7 Và, bây giờ, tôi hiểu rằng đây không phải là một buổi nhóm phục hưng, nhưng nó chỉ là một—một loạt các buổi nhóm cầu nguyện được tổ chức cho những linh hồn này đang nằm trong bóng của sự chết. Và vì vậy tôi đến muộn. Tôi sẽ không nói rất lâu.

8 Nhưng tôi muốn đưa ra một đề tài, hay đúng hơn là, một bối cảnh, từ một phân đoạn mà tôi muốn đọc ở hai chỗ trong Kinh Thánh. Và các bạn là người có Kinh Thánh, nếu các bạn lật ra với tôi chỉ một lát, đến Sách Phi-líp, chương 1, và câu 20 của chương 1 Phi-líp.

Theo những mong đợi thiết tha của tôi và hy vọng của tôi, rằng trong việc gì tôi sẽ không hổ thẹn cả, nhưng... với tất cả sự dạn dĩ, như luôn luôn, vậy bây giờ cũng thế Đấng Christ sẽ được cả sáng trong thân thể tôi, cho dù đó là...sự sống, hay...sự chết.

9 Và rồi trong, cũng vậy, trong Sách Công vụ, chương thứ 2 và câu thứ 30. Tôi có thể đọc câu 25 đến câu 30.

Vì Đa-vít đã nói về Ngài, vì tôi luôn thấy Chúa ở trước mặt tôi, vì Ngài ở bên hữu tôi, hầu cho tôi sẽ không bị rúng động:

Do đó lòng tôi vui vẻ, và lưỡi tôi mừng rỡ; hơn nữa xác thịt tôi cũng sẽ yên nghỉ trong hy vọng:

Vì tôi sẽ không để linh hồn tôi trong âm phủ, tôi cũng sẽ không để cho Đấng Thánh của Ngài thấy sự hư nát.

Ngài đã tỏ cho tôi biết con đường sự sống; Ngài sẽ làm cho tôi đầy dẫy sự vui mừng trước mặt Ngài.

Hỡi các anh em, hãy để tôi nói quả quyết với anh em về tổ phụ Đa-vít, rằng người đã chết và được chôn, và mồ mả của người ở với chúng ta cho đến ngày nay.

Do đó vì là một nhà tiên tri, và biết rằng Đức Chúa Trời đã thề với người một lời thề, rằng về hậu tự của người, theo xác thịt, Ngài sẽ dấy lên Đấng Christ ngồi trên ngai của mình;

Người đã thấy điều này trước khi nói về sự sống lại của Đấng Christ, rằng linh hồn Ngài chẳng bị bỏ lại trong âm phủ, xác thịt Ngài cũng chẳng thấy sự hư nát.

10 Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện một lát.

11 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con biết ơn Ngài vì sự thương xót. Và điều đó thật, Chúa ôi, tại sao chúng con ở đây tối nay, là để cầu xin sự thương xót. Chúng con sẽ không cầu xin điều này nếu chúng ta không có đức tin để tin rằng nó sẽ được ban cho chúng con. Nhiều người đã đi khắp đất nước, và những lời cầu nguyện đang dâng lên khắp nơi, với Ngài, hầu cho sự sống của những người này mà chúng con đang cầu thay cho tối nay có thể được cứu. Lạy Chúa, chúng con cầu xin sức mạnh cho những người cha và người mẹ của những người trẻ này.

12 Và như chúng con hiểu, rằng, người thanh niên này đã bắt đầu hướng cuộc đời mình cho Ngài và muốn hầu việc Ngài. Và như chúng con đã nghe một trong những diễn giả nói, rằng, anh ấy muốn trở thành một người hầu việc Phúc âm, con cầu xin, Chúa ôi, Ngài sẽ ban cơ hội này cho chàng trai trẻ.

13 Xin tha tội cho chúng con, tẩy sạch lòng chúng con khỏi những ý nghĩ xấu xa, và bất cứ điều gì theo cách của chúng con mà sẽ cản trở lời cầu nguyện của chúng con được nhậm cho những người này.

14 Như chúng con đã đọc Lời Ngài, chúng con biết cả trời và đất sẽ qua đi nhưng Lời Ngài sẽ không qua đi. Chúng con cầu nguyện để Ngài thêm vào chúng con, bởi Đức Thánh Linh, bởi cảnh đó sẽ xảy ra, đó sẽ là ý chỉ Thiêng liêng của Ngài trong trường hợp này bây giờ, như chúng con đã nghe luật sư và nhiều người nói. Và chúng con cầu nguyện rằng chúng con sẽ tìm thấy điều gì để làm

tiếp theo, bước tiếp theo của chúng con để làm là gì. Lạy Chúa, chúng con ở đây để làm điều đó. Xin tỏ cho chúng con biết điều đó, Chúa ôi, qua Lời Ngài. Vì chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus. A-men.

15 Đọc vài câu này, và tôi nhận ra đây là cơ hội tuyệt vời, bởi vì đó là sự quan tâm. Tôi nghĩ, khi tôi nghe và nhận được bức điện tín đó của người mẹ, “Điều gì sẽ xảy ra nếu đó là con trai tôi đang ngồi trong hàng ghế đó, hay con gái tôi?” Và tôi...Chúng ta muốn đặt mọi thứ mà chúng ta có thể làm với điều đó.

16 Thế thì một số người có thể nói, “Ồ, đó chỉ là một phần rất nhỏ của Lời, mà anh đã đọc, Anh Branham à.”Ồ, điều đó cũng có thể đúng. Nhưng, anh em thấy, nó không phải là kích thước, hay số lượng từ ngữ. Đó là ý nghĩa của nó. Nó—nó chỉ...Nó là gì, đó là lời hứa của Đức Chúa Trời.

17 Và tôi muốn rút ra từ đêm này, từ phân đoạn này tối nay, hay một phân đoạn từ điều này: *Sự Tuyệt Đối*.

18 Tôi đã chọn đề tài này, cách đây một lát, đang ngồi trong phòng trọ của tôi, bởi vì tôi nghĩ rằng bây giờ chúng ta cần điều gì đó tích cực, sự tuyệt đối nào đó mà chúng ta có thể nắm giữ và biết rằng nó đúng. Trong giờ phút quan trọng như thế này, chúng ta phải có điều gì đó mà chúng ta chắc chắn, đúng thế, điều gì đó mà chúng ta có thể nắm giữ, để biết tình hình đang diễn ra như thế nào.

19 Bây giờ, theo—theo Webster, một *sự tuyệt đối*, tự nó, là “không giới hạn trong quyền lực,” và chủ yếu là một “điều tối thượng.” Và một *điều tối thượng* là một “a-men.” Đó là sự tuyệt đối. Như những gì nó...Đó là sự kết thúc. Đó là mọi thứ.

20 Bây giờ, mọi thành tựu vĩ đại đã từng có trên thế giới, đã được gắn liền với một loại sự tuyệt đối nào đó. Anh em không thể làm bất cứ điều gì trừ khi có điều gì đó mà anh em có thể nắm giữ.

21 Khi một thanh niên sắp kết hôn với một người nữ trẻ, anh ta phải biết tính cách của người nữ trẻ này. Hay thiếu nữ phải biết tính cách của thanh niên, điều gì đó mà nàng có thể nắm giữ. “Người này sẽ là người công bình chứ? Anh ấy sẽ làm kiểu người chồng tốt với tôi không?” “Người nữ này sẽ cho tôi, trong

cuộc sống, những gì tôi—những gì tôi mong đợi ở cô ấy, sự chung thủy và vãn vãn?” Và rồi nó phải là nơi nào đó mà họ có thể dựa trên lời thề của—của họ, biết rằng có điều gì đó sẽ nắm giữ. Và đó là lý do chúng ta mang họ đến với hội thánh, và đến với Lời Đức Chúa Trời, để có được sự ràng buộc tuyệt đối này.

22 Bây giờ, Phao-lô ở đây, như chúng ta thấy, ông đã có một sự tuyệt đối mà ông đã nắm giữ, suốt đời, sau khi ông trở lại đạo, đó là: một đời sống lấy Đấng Christ làm trung tâm! Và thật là một nơi để có một sự tuyệt đối: một đời sống lấy Đấng Christ làm trung tâm! Đó là một cuộc sống khác với những gì ông đã sống vào một thời, vì ông đã nói, “Đời sống mà tôi sống bây giờ,” thì khác hẳn với những gì ông đã sống.

23 Và đến lúc Phao-lô có kinh nghiệm này đã đưa ông đến quyết định này. Vì, Phao-lô là một người vĩ đại, quyền năng giữa những người Do Thái, và một—một nhà thần học vĩ đại, nhưng ông không quá chắc chắn về chỗ đứng của mình. Nhưng một ngày kia, trên đường đi xuống Đa-mách, một Ánh sáng, Trụ Lửa, đã giáng xuống từ Trời. Và Phao-lô, là một người Do Thái, đã biết rằng Ánh sáng này, Trụ Lửa, là Điều mà đã có, Đức Chúa Trời đã dẫn dắt dân sự của ông ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Họ đã đi theo Trụ Lửa này. Vì vậy, là một người Do Thái, ông thưa với Ngài, nhanh chóng, “Lạy Chúa, Ngài là Ai?” Ông biết Ngài là “Chúa,” nhưng, “Ngài là Ai?”

24 Và Tiếng ấy đã trở lại từ Trụ Lửa, “Ta là Jêsus, và người đá đến ghim nhọn thì là khó chịu cho người vậy.” Từ lúc đó, Phao-lô biết rằng Đức Giê-hô-va của Cựu Ước là Chúa Jêsus của Tân Ước. Và ông đã có điều gì đó mà ông có thể nắm giữ, và đó là cách ông có thể viết Sách Hê-bơ-rơ vĩ đại đó.

25 Bây giờ, nếu bạn, nếu trong đời sống bạn có một sự tuyệt đối, bạn làm những điều bình thường bạn sẽ không làm, đặc biệt nếu bạn có một đời sống lấy Đức Chúa Trời làm trung tâm. Đời sống lấy Đức Chúa Trời làm trọng tâm khiến một người làm những điều mà bình thường họ sẽ không làm; rất kỳ quặc, lập dị. Tại sao một đời sống Cơ-đốc nhân quá lập dị và khác thường? Là bởi vì họ đang nhìn vào Lời Đức Chúa Trời, mà hầu như xa lạ với thế giới ngày nay.

26 Bây giờ, chúng ta có những giáo hội, và chúng ta có những tổ chức, và chúng ta có tôn giáo, ồ, phần lớn điều đó, trên khắp thế giới.

27 Trong bảy lần của tôi, kể từ khi tôi ở đây với anh em tại Houston, tôi đã tích lũy nhiều kiến thức về các vị thần và các tôn giáo của thế giới này. Nhưng đó không phải là những gì tôi đang nói về.

28 Tôi đang nói về một sự tuyệt đối, được kết nối với Đấng Christ. Thế thì, nó khiến anh em trở thành một—một người lập dị. Anh em làm những điều lập dị. Suy nghĩ của anh em hoàn toàn khác với suy nghĩ anh em đã từng có, bởi vì anh em đã tìm thấy điều gì đó, rằng anh em đã neo một đức tin vào Người nào đó mà đã tạo ra trời và đất, rằng, Chính Lời của Ngài là sáng tạo, một Đức Chúa Trời Đấng đã phán bảo thế giới thành hiện thực, và không có gì quá khó cho Ngài. Vì vậy nó làm cho anh em sáng tạo, chính anh em, bởi vì anh em nhận lấy Lời Ngài. Và một lời là một ý tưởng được biểu lộ.

29 Bây giờ, Phao-lô đã đi vào tình trạng đó, đến chỗ mà ông đã—không có kinh nghiệm thần học, hoàn toàn, nhưng ông đã có một lời chứng cá nhân. Ông đã gặp Đức Chúa Trời, và biết rằng ông được Đức Chúa Trời kêu gọi. Và—và không ai phải nói với ông điều gì về điều đó. Ông hoàn toàn chắc chắn rằng Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Nếu thế giới có thể làm điều đó!

30 Và nếu nhóm này tối nay, đang ngồi ở đây, có thể thật sự nhớ rằng Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời! Ngài thật sự có thể trả lời trong trường hợp này như Ngài ở trong trường hợp chữa lành Thiêng liêng hay bất cứ điều gì khác. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Và nếu chúng ta có thể xây dựng những hy vọng của mình, không chỉ những hy vọng của chúng ta, nhưng tư tưởng tích cực của—của chúng ta, dựa trên những gì Ngài phán! Và chúng ta biết rằng Nó là Lẽ thật.

31 Và nhiều người hành động buồn cười. Họ dường như chỉ quên về mặt tiêu cực bởi vì họ đã tìm thấy một sự tuyệt đối, bởi vì đó là Lời của Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus phán, “Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ không bao giờ qua đi.” Vì vậy nếu chúng ta

đã có Lời của lời hứa, thì không có gì sai với Nó. Nó không thể sai.

³² Vì vậy tôi—tôi tin rằng đó là những gì của các buổi nhóm cầu nguyện ở đây, những—những người sùng đạo của Houston, quan tâm đến, đời sống nhân loại. Và đó là những gì chúng ta nhóm lại ở đây, là để—là để kêu gọi một quyền lực vượt ra ngoài mọi luật lệ và quyền lực do con người tạo ra, điều gì đó, Đáng có thể thay đổi tấm lòng của con người, giống như Ngài đã làm với Pha-ra-ôn ở Ê-díp-tô. Và Ngài là—Ngài là Đức Chúa Trời. Và bây giờ chúng ta phải ngừng nhìn vào mặt—mặt tiêu cực, và đi đến nhìn mặt tích cực.

³³ Và trước khi anh em có thể có đức tin, anh em phải có điều gì đó để có đức tin vào. Và anh em có thể tin cậy đức tin vào điều gì hơn là Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, những gì được tạo ra, quyền năng của Đấng Toàn Năng? Chúng ta có thể đặt hy vọng vào điều gì hơn nữa? Do đó nó làm cho anh em trông khác hẳn, hành động khác hẳn. Anh em đang trông đợi Đức Chúa Trời thực hiện lời hứa của Ngài. Và khi những khó khăn xuất hiện, giống như chúng ta có bây giờ, Nó là một cái neo. Đó là điều gì đó mà—mà nắm giữ anh em, điều gì đó mà anh em bị ràng buộc. Đó là một lời hứa mà chúng ta đã được ràng buộc, là Lời của Đức Chúa Trời.

³⁴ Giống như cái neo là sự tuyệt đối cho con tàu, trong lúc bão táp. Con tàu có thể giương buồm ra khơi. Cái neo ở ngoài phía trước. Nó là...Nó yên nghỉ. Các bạn đang ở Houston đây, rất gần biển, thấy những con tàu cập bến.

³⁵ Và tại sao phải mang trọng lượng vượt trội của cái mỏ neo đồ sộ vĩ đại này? Nhưng, anh em thấy, khi những cơn bão đến, những—những cơn bão dữ dội xé toạc biển cả, và có thể ném con tàu vào bờ nơi nào đó, và nghiền nát nó, hoặc lật nó trong vùng nước nông; con tàu đi vào vùng nước sâu, và thả cái neo vĩ đại, khổng lồ này xuống, điều đó cố định đến nỗi nó sẽ kéo lê dưới đáy biển cho đến khi nó móc vào đỉnh của ngọn núi không thấy được nào đó. Thế thì hãy để những cơn bão đó hoành hành nếu chúng muốn; nó đã có một sự tuyệt đối. Cái neo giữ nơi nào đó xa hơn, nhưng nó—nó rất chặt. Và khi con tàu và những con

sóng vỗ quanh con tàu, nó có một sự tuyệt đối, bởi vì nó được giữ lại.

³⁶ Và đó là cách mà một người có khi anh ta bị ràng buộc với Đấng Christ và với Lời Ngài, và tin Nó. Có một sự tuyệt đối ở đó, điều gì đó nắm giữ anh ta.

³⁷ Một sự tuyệt đối giống như ngôi sao bắc đẩu khi anh em bị lạc đường. Khi anh em—khi anh em mất phương hướng, và anh em muốn tìm đường trở lại, ngôi sao bắc đẩu là một sự tuyệt đối. Bây giờ, có những ngôi sao khác, nhưng chúng quay cùng thế giới. Khi thế giới quay quanh chúng, thì...nó quay lại với chúng. Và (Anh em biết không?), ngôi sao mai cũng là ngôi sao hôm, bởi vì thế giới chỉ quay quanh. Nhưng có một ngôi sao không di chuyển, và nó ở giữa ngay giữa trái đất. Và do đó...Đó là một—đó là một ngôi sao chắc chắn. Nếu anh em biết sao bắc đẩu, anh em luôn có thể tìm thấy con đường của mình. Nhưng, ồ, đó là khi một người bị lạc đường, và anh ta không biết con đường nào để đi.

³⁸ Bây giờ, tôi biết một Ngôi sao. Ồ, Nó còn hơn một ngôi sao bắc đẩu. Và được trói buộc và nhìn thấy sự Hiện diện của Ngài, cho dù anh em bị lạc đường như thế nào hay anh em ở đâu, anh em có thể tìm thấy con đường của mình trở lại bởi sự hướng dẫn của Ngài, đó là Lời Ngài. Đó là cách thoát khỏi mọi rắc rối. Đó là con đường dẫn đến bình an. Đó là cách để thành công. Đó là con đường dẫn đến Sự sống, chính nó, là đi theo Ngôi sao này, Đức Chúa Jêsus. Và bây giờ, nếu anh em được ràng buộc với Ngôi sao đó, Đức Thánh Linh là La Bàn sẽ chỉ hướng về Ngôi sao. Thánh...

³⁹ Một la bàn, nó bị nhiễm từ tính với bắc cực đó. Và cách duy nhất, cho dù anh em đang ở trong rừng rậm bao nhiêu đi nữa, hay những bụi cây xung quanh sâu bao nhiêu, hay sương mù trên biển như thế nào, la bàn chỉ hướng đó, anh em có thể xoay nó theo cách nào anh em muốn, và nó sẽ quay trở lại ngay và hướng về ngôi sao bắc đẩu.

⁴⁰ Và khi chúng ta gặp khó khăn, và tin cậy Đấng Christ, có một điều chắc chắn: Đức Thánh Linh sẽ chỉ cho chúng ta Lời mà sẽ hướng dẫn chúng ta đến Sao Bắc Cực, và cung cấp mọi thứ chúng ta cần. Ngài là Sự Tuyệt Đối của chúng ta.

41 Đối với người bị lạc trong đồng vắng, la bàn là vật hướng dẫn người đó ra bên ngoài. Khi chúng ta gặp rắc rối, chỉ có một điều; nó thật chắc chắn như sao bắc đẩu. Chừng nào thế giới còn đứng ở vị trí của nó, và quay chung quanh, ngôi sao bắc đẩu vẫn ở nguyên vị trí của nó.

42 Và chừng nào có một Đấng Đòi đòi, Đấng Christ sẽ là Đấng Cứu Rỗi, và con đường thoát ra khỏi mọi nan đề, mọi sự khác biệt, mọi thử thách, mọi thứ. Và do đó chúng ta—chúng ta, khi chúng ta được ràng buộc với Ngài, chúng ta không bị bối rối và thực hiện mọi việc như thế gian, “Và, ồ, chúng ta sẽ làm gì về *điều này?* Chúng ta sẽ làm gì về *điều đó?*” Chúng ta dường như thậm chí chúng ta không được neo chặt. Nhưng một người đã neo chặt linh hồn mình vào trong Chúa Jêsus Christ, sự tin cậy của người ở đó, biết rằng khi người cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ngài, “Chúa Jêsus phán, “Ta sẽ làm điều đó.”” Điều đó không có gì bàn cãi.

43 Điều đó—điều đó giải quyết xong. Đó là sự a-men. Đó là sự tuyệt đối. Đó là điều tối thượng. Khi Chúa Jêsus phán, “Hãy cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, Ta sẽ ban cho điều đó,” bây giờ, đó là điều tối thượng. Chính là điều đó. “Hễ điều gì các người cần, khi các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người nhận lãnh nó, các người sẽ có nó.” Điều đó giải quyết nó. Đó là tất cả về điều đó, đây, nếu chúng ta thực sự được neo chặt và tin Nó, và chúng ta đã làm cho Ngài là Sự Tuyệt đối của chúng ta. Bởi vì, Ngài biết. Ngài là Đấng Tuyệt Đối đem chúng ta khỏi mọi sự sợ hãi. Không có sự sợ hãi khi anh chị em thực sự được ràng buộc với Vầng Đá Thời Đại.

44 Người thủy thủ không có sự sợ hãi, dù con tàu đang bị sóng đánh mạnh bao nhiêu, chừng nào mỏ neo đó đang giữ trên đỉnh núi nơi xa kia. Ồ, chắc chắn. Người đó biết con tàu sẽ ở yên. Nó sẽ không va vào tảng đá nào ở đâu đó. Nó sẽ không đi vào vùng nước nông nào đó và bị lật lên, bởi vì nó đã được neo tuyệt đối trên đỉnh núi nào đó.

45 Và khi một người có thể cầu nguyện bằng đức tin, và neo linh hồn mình nơi xa kia trong Lời Đức Chúa Trời, nơi mà, “tất cả các tầng trời và đất sẽ qua đi, nhưng Lời đó không thể qua đi,” không

có sự sợ hãi. Hãy để họ đến, nói bất cứ điều gì họ muốn. Đức tin của chúng ta là trong Đức Chúa Trời, một mình Đức Chúa Trời. Chúng ta tin điều đó.

46 Đã có lần khi phép tắc cư xử trên bàn ăn của dân tộc này dựa trên lời nói của một người đàn bà. Tôi tin rằng tên bà ấy được gọi là Emily Post. Bây giờ, bà là người tuyệt đối với cách cư xử trên bàn ăn. Nếu Emily Post nói, “Hãy lấy và ăn đậu bằng con dao của bạn,” chính là điều đó. Ừm. Chính là thế, bởi vì bà là người tuyệt đối cho cách cư xử trên bàn ăn. Nếu bà ấy nói, “Hãy uống cà phê trong đĩa của anh, và uống nó từng ngụm,” cho dù nghe có vẻ tùy tiện thế nào đi nữa, nó vẫn là sự tuyệt đối. Mọi người cúi đầu trước điều đó bởi vì họ coi bà là sự tuyệt đối của cách cư xử bàn tiệc.

47 Chúng ta phải có một sự tuyệt đối cho dù chúng ta đang làm gì đi nữa. Nếu chúng ta từng đạt được bất cứ điều gì, chúng ta phải có một sự tuyệt đối.

48 Đã có một thời gian khi lời của Hitler là một sự tuyệt đối ở nước Đức. Cho dù người nào khác nói gì đi nữa, lời của Hitler là một sự tuyệt đối. Nếu ông nói, “Họ chết,” thì họ chết. Nếu ông nói, “Họ sống,” thì họ sống. Và nếu ông nói, “Chúng ta đi gây chiến,” hay, “Chúng ta không đi gây chiến,” bất cứ điều gì chúng ta làm, lời của ông là sự tuyệt đối.

49 Đã có lúc nước Ý có một sự tuyệt đối. Đó là lời của nhà độc tài của họ, Mussolini, những gì ông ta nói làm. Họ nói tài xế của ông đã lái xe lên, sớm một phút, để đón ông. Ông ta đã bắn anh ta. Tại sao? Ông nói, “Tôi không muốn anh ở đây sớm một phút. Tôi muốn anh ở đây đúng giờ, chính xác giờ.” Thấy không? Lời của ông là tuyệt đối. Cả nước Ý cúi đầu trước nó.

50 Đã có một thời khi Pha-ra-ôn, ở Ai Cập, là một người tuyệt đối. Nhưng anh em thấy...

51 Nhưng tất cả những quyết định này mà họ đã đưa ra là quyết định của con người, và tất cả họ đều sa ngã. Tại sao? Bởi vì chúng không phù hợp với con người... Nó không phù hợp với Lời Đức Chúa Trời dành cho đời sống con người. Tôi muốn điều đó, tôi hy vọng, để bám chặt. Nếu chúng ta mong đợi để cứu sự sống con

người, chúng ta phải đến phù hợp với Lời Đức Chúa Trời và kế hoạch của Đức Chúa Trời dành cho đời sống con người. Và cách duy nhất anh em sẽ tìm thấy điều này, là tìm thấy nó trong Lời Ngài, và tin nó.

⁵² Bây giờ, vì vậy, những Pha-ra-ôn họ, tôi đã ở Ai Cập cách đây không lâu, và tôi nghĩ họ phải đào hai mươi bộ xuống đất, để tìm thấy nơi—nơi mà Pha-ra-ôn đã ngồi như một vị vua của trái đất.

⁵³ Và những Hê-rốt vĩ đại, và vân vân, trải qua thời gian, chúng ta thấy nơi mà các vương quốc của họ đã sụp đổ và biến mất.

⁵⁴ Nhưng có một Vương quốc vượt trên tất cả các vương quốc. Nó rất cao trên trời cho đến nỗi nó sẽ không bao giờ qua đi. Và Ở đó ngự một Vua, mà, khi Ngài đưa ra quyết định của Ngài về bất cứ điều gì, và chúng ta tin quyết định đó, đó là một sự tuyệt đối. Nó sẽ xảy ra theo cách đó bất kể những gì người khác nói về nó. Nó luôn luôn vậy.

⁵⁵ Bây giờ, Tòa án Tối cao của chúng ta. Tòa án Tối cao của chúng ta, nó—nó là sự tuyệt đối, nơi kết thúc của mọi phiên tòa. Bây giờ, chúng ta phải có nó. Đôi khi chúng ta có thể không đồng ý với quyết định của nó. Giống như, họ không đồng ý với Hitler, và vân vân. Nhưng tuy nhiên chúng ta phải có sự tuyệt đối này. Và sự tuyệt đối của đất nước và các phiên tòa là Tòa án Tối cao. Các tòa án địa phương của chúng ta có thể xét xử bất cứ điều gì và tuyên bố *điều này*, nhưng Tòa án Tối cao phán quyết trên tất cả. Chúng ta phải có nó. Như một quốc gia, chúng ta phải có quyết định của nó, bởi vì một quốc gia bị ràng buộc với sự tuyệt đối này của Tòa án Tối cao. Được rồi.

Mọi thứ phải có một sự tuyệt đối.

⁵⁶ Anh em có biết một trận đấu bóng thông thường phải có một sự tuyệt đối không? Vâng. Sự tuyệt đối của trận đấu bóng là gì? Một trọng tài. Điều gì xảy ra nếu không có trọng tài, đấy, trọng tài? Cho dù bạn đang đứng ở đâu, bạn nhìn vào vị trí nào và bạn nói, “Đó là một cú chuyền banh,” và ông ấy nói, “Đó là một cú đánh trượt,” ồ, đó là những gì nó đã xảy ra, nó là một cú đánh trượt. Tại sao? Bởi vì, lời của ông, cho dù những người ở khán đài nói gì, người nào khác nói gì, đó là một cú đánh trượt bởi vì

ông đã gọi nó là một cú đánh trượt, và ông là trọng tài. Bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu không có trọng tài? Sẽ có một sự ồn ào như vậy, và mọi thứ trong sự hỗn loạn, cho đến khi anh em không thể có môn chơi bóng. Do đó, anh em phải có một sự tuyệt đối, để có một môn chơi bóng. Nó phải là cách đó.

57 Bây giờ, phải có một sự tuyệt đối, trong tín hiệu giao thông. Tín hiệu giao thông là một sự tuyệt đối, đúng hơn là, đối với xe cô qua lại. Điều gì xảy ra nếu không có đèn xanh đèn đỏ? Hay điều gì xảy ra nếu tín hiệu giao thông tắt, và bạn chạy xuống đường phố? Và một người đang đến lối *này*, và anh ta nói, “Bây giờ, tôi đã ở đây trước tiên. Tôi phải vượt qua.” Người khác nói, “Tôi trễ giờ làm việc.” Nói về nạn kẹt xe, anh em sẽ thực sự có điều đó. Nhưng, hãy xem, tín hiệu giao thông giải quyết được. Đó là sự tuyệt đối. Nếu đèn màu xanh, thì đi. Nếu nó màu đỏ, thì dừng lại. Nếu không có thứ như một—một đèn giao thông, thì chúng ta sẽ bị ùn tắc giao thông.

58 Và đó là vấn đề trong đức tin Cơ-đốc ngày nay. Chúng ta có quá nhiều sự tắc nghẽn giao thông, mọi người tự làm cho mình sự tuyệt đối của mình.

59 Khi mà, chúng ta có một sự Tuyệt đối, và đó là Lời của Đức Chúa Trời hằng sống. Điều đó giải quyết nó mãi mãi, cho dù ai khác nói gì đi nữa.

60 Nó hầu như đã đi đến chỗ giống như trong thời các Quan Xét, mọi người đều có sự tuyệt đối của riêng mình. Nhưng tất cả đều thất bại, giống như các Pha-ra-ôn và vôn vôn.

61 Nhưng sự tuyệt đối của Đức Chúa Trời là Lời Ngài. Ngài ban cho Nó, “Và trời đất sẽ qua đi, nhưng Nó sẽ không bao giờ qua đi.” Tôi thích điều đó.

62 Bây giờ, chúng ta không có nhiều thời gian, vì vậy chúng ta cứ nhìn một vài người mà đã rơi vào tình trạng khủng hoảng, và về những lúc mà sự chết đã gần kề, giống như chúng ta đang đứng tối nay, và họ đã nhận lấy một sự tuyệt đối. Chúng ta hãy phỏng vấn một số người trong họ.

63 Chúng ta hãy trở lại với một câu chuyện quen thuộc với tất cả chúng ta, trong những ngày mà tội lỗi đã chất đống trong thế

gian cho đến nỗi Đức Chúa Trời phát ốm và mệt mỏi về điều đó, và thế giới sẽ bị hủy diệt. Và Đức Chúa Trời đã ban cho Nô-ê một sự tuyệt đối, đó là Lời Ngài. Và, cho dù thế nào đi nữa, sự tuyệt đối đó là về sự cứu rỗi dân sự. Nô-ê biết rằng thế giới sẽ chết. Và Đức Chúa Trời đã ban cho ông sự tuyệt đối, và đó là Lời Ngài, bây giờ, để cứu dân Ngài khỏi sự chết. Vậy thì, sự tuyệt đối, để cứu dân sự khỏi sự chết trong thời Nô-ê là gì? Là Lời của Đức Chúa Trời. Đó là sự tuyệt đối, cho dù người nào khác nói gì đi nữa.

64 Những gì khoa học đã nói, “Không có mưa ở trên đó. Chúng ta có thể bắn lên mặt trăng bằng các dụng cụ của chúng ta. Không có mưa ở đó. Làm thế nào mưa xuống được?” Nếu Đức Chúa Trời phán rằng sẽ có mưa rơi xuống, Đức Chúa Trời có thể cho mưa trên bầu trời, nếu Ngài đã phán vậy.

65 Nô-ê tiếp tục ngay về công việc của mình, thư giãn, và chuẩn bị một con tàu cho sự cứu rỗi dân sự. Vì, có một sự tuyệt đối được ban cho dân sự, rằng họ sẽ được cứu nếu họ nhận lấy đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời cho sự tuyệt đối này.

66 Vì vậy, sau khi, đôi khi, khi chúng ta đã chấp nhận sự tuyệt đối...Tôi muốn nói điều này bởi vì cha mẹ của những đứa trẻ này, về những gì tôi muốn nói với anh em trong chốc lát. Bây giờ, nếu...

67 Đôi khi, khi chúng ta đã chấp nhận nó, chúng ta bị thử thách, để xem chúng ta có thực sự tin điều đó không. Chúng ta—chúng ta...Đức Chúa Trời thường làm điều đó. Và Đức Chúa Trời làm việc...

68 Ngài không thể thay đổi chương trình của Ngài, bởi vì Lời Ngài là chính Ngài. “Ban đầu đã có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta. Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Vì vậy, luôn luôn là Đức Chúa Trời.

69 Khi Ngài đã kêu gọi xuất hiện, để hành động, và quyết định mà Ngài đưa ra, Ngài phải kiên trì với quyết định đó. Ngài không thể thay đổi nó, bởi vì Ngài là vô hạn.

70 Bây giờ, tôi có thể thay đổi quyết định của mình, anh em có thể, bởi vì chúng ta là hữu hạn. Do đó, chúng ta phạm lỗi lầm.

⁷¹ Nhưng Đức Chúa Trời không thể thay đổi quyết định của Ngài, bởi vì Ngài là vô hạn, và quyết định của Ngài—của Ngài là hoàn hảo, luôn luôn. Ngài không thể nói, “Ta đã sai ở đây, và Ta sẽ thay đổi quyết định của Ta,” bởi vì điều đó sẽ cho thấy Đức Chúa Trời có thể thay đổi. Và Đức Chúa Trời không thể thay đổi, Lời Ngài cũng không thể thay đổi. Ngài giống như vậy, luôn luôn.

⁷² Vì vậy, Đức Chúa Trời đã ban cho Nô-ê một thử thách, sau khi chấp nhận sự tuyệt đối của Ngài. Nô-ê đi vào tàu. Đức Chúa Trời đã đóng cánh cửa lại phía sau ông. Không nghi ngờ gì họ nói, “Bây giờ, vào buổi sáng, sẽ có những đám mây đen. Và sẽ có sấm và chớp, và những cơn mưa sẽ rơi xuống.” Nhưng, anh em biết đấy, ngày hôm sau, mặt trời mọc lên rực rỡ như đã từng có.

⁷³ Tôi tưởng tượng, những người tin lung chừng nói, “Chúng ta sẽ đi lên. Ông già đó có thể đã đúng về điều đó. Vì vậy, có lẽ khoa học đã sai, rằng có—có thể có một ít mưa ở trên đó.” Nhưng, hãy nhớ, trời chưa bao giờ mưa.

⁷⁴ Nhưng, rồi, ngày thứ hai, mặt trời vẫn rực rỡ như mọi khi; thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, và thậm chí đến ngày thứ bảy. Nhưng Nô-ê đã leo lên phòng cao, để ông có thể ngắm nhìn bầu trời. Và vào buổi sáng thứ bảy đó, khi ở đó đến một lúc, khi người ta đã khước từ đường lối cứu rỗi tuyệt đối của Đức Chúa Trời, về sự cứu sống của dân sự, những cơn mưa bắt đầu rơi xuống và những cống rãnh đầy nước. Và con—con tàu bắt đầu nổi lên, và nó đã đưa Nô-ê và họ đến nơi an toàn. Chắc chắn, bởi vì họ tin cậy vào Lời Đức Chúa Trời, sự tuyệt đối, Lời hứa của Đức Chúa Trời.

⁷⁵ Cho dù nó có vẻ tồi tệ như thế nào, và nó trở nên đen tối như thế nào, hãy vẫn tin sự tuyệt đối của mình.

⁷⁶ Môi-se, ô, của ông, ông đã cố gắng cứu sự sống của những người Hê-bơ-rơ đáng thương đó. Và chúng hầu như bị hư hỏng, hay thật tệ hại, như hai đứa trẻ này mà chúng ta đang cố gắng cứu tối nay. Chúng là những nô lệ, và họ đã giết chúng thật tùy tiện, bất cứ khi nào họ muốn. Và Môi-se cảm thấy trong lòng rằng đó không phải là ý—ý muốn của Đức Chúa Trời. Vì vậy, ông—ông đã cố gắng làm điều đó thông qua giáo dục. Ông đã cố gắng làm điều đó qua những nỗ lực riêng của mình, và ông nhận ra rằng

ông đã thất bại thảm hại. Chính ông đã làm điều gì đó mà không đúng, bởi vì ông đã lấy đi mạng sống của người khác. Và điều đó không đúng.

⁷⁷ Rồi, ông đi vào đồng vắng và ở đó trong bốn mươi năm. Nhưng, một ngày nọ, ông đang chăn chiên ở phía sau sa mạc, và có một Ánh sáng trong bụi cây. Và khi Môi-se đến gần Ánh sáng này, Tiếng của Đức Chúa Trời phán với ông từ Trụ Lửa này đang nằm phía trong bụi cây này, và phán, “Hỡi Môi-se. Hỡi Môi-se.”

Và ông thưa, “Có tôi đây, lạy Chúa.”

⁷⁸ Và Ngài phán, “Hãy cởi giày ngươi ra, vì đất mà ngươi đang đứng là thánh. Ta đã nghe tiếng kêu rêu của dân Ta. Ta đã nghe buổi nhóm cầu nguyện của họ. Ta đã nhớ rằng Ta đã hứa với họ.” Chà, ước gì điều đó làm cho lòng của những tín hữu Cơ-đốc bùng cháy tối nay! “Ta là Đức Chúa Trời. Ta nhớ Ta đã hứa điều đó.” Tiếng đó đúng với lời Kinh Thánh biết bao! Và Ngài phán, “Hỡi Môi-se, Ta đang sai ngươi xuống đó để giải cứu họ.” Và Môi-se...

⁷⁹ Dĩ nhiên, như tôi đã nói lúc đầu, khi anh em nhận lấy sự tuyệt đối đó của Đức Chúa Trời, nó khiến anh em làm những điều mà, ồ, đôi khi lỗi bịch, trước mắt mọi người. Anh em có thể tưởng tượng, một người đã chạy trốn khỏi dân Ai Cập, sáng hôm sau, sau khi nhìn thấy sự tuyệt đối này...

⁸⁰ Lời này của Đức Chúa Trời đã phán với ông làm chứng xác thực, bởi vì đó là Lời. Lời hứa đã có ở đó, và sự chứng thực của Đức Chúa Trời vĩ đại của sự sáng tạo, cách Ngài đã thực hiện một phép lạ trong—trong sự hiện diện của Môi-se, và tỏ cho thấy rằng Ngài là Đức Chúa Trời của sự sáng tạo.

⁸¹ Và Môi-se, sáng hôm sau, đưa vợ mình và đặt nàng ngồi trên một con la, với đứa—đứa con nhỏ trên hông nàng. Và cụ già tám mươi tuổi, râu dài đến thắt lưng, cái đầu hói của ông sáng lên, với cây gậy cong queo trong tay, đi xuống phía Ê-díp-tô, la lớn hết sức.

“Ông đang đi đâu, Môi-se?”

“Tôi sẽ đi xuống Ê-díp-tô, để tiếp quản.”

“Tiếp quản à?”

⁸² Một sự xâm lược của một người! Tại sao? Ông đã có một sự tuyệt đối. Ông đã có điều gì đó. Ông đã có Lời của Đức Chúa Trời, ông có thể đứng vững. Một người đàn ông tám mươi tuổi, với một con la, và một cây gậy trong tay. Đó là tất cả những gì ông có. Giống như một cuộc xâm lược của một người đến nước Nga, ngày nay. Nhưng ông đã đi xuống và tiếp quản, bởi vì ông có một sự tuyệt đối. Ông đã nói chuyện với Đức Chúa Trời. Ông đã nghe Tiếng của Đức Chúa Trời. Và ông... Sự việc của nó là, ông đã làm điều đó. Đúng. Tại sao? Điều đó đã ở với ông suốt những ngày của cuộc đời ông. Đó là một sự tuyệt đối.

⁸³ Không ai có quyền leo lên bực giảng, để rao giảng Phúc âm, trừ phi chính người đó đã giẫm lên những bãi cát thiêng liêng đó, nơi mà không ai theo thuyết bất khả tri hay không tin có thể giải thích sự siêu nhiên của Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus sẽ không để cho các môn đồ của Ngài rao giảng, cho dù họ biết Ngài rõ như thế nào; họ phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, ở đó chờ đợi cho đến khi họ được ban cho Quyền phép từ trên Cao. Họ phải có kinh nghiệm đó.

⁸⁴ Môi-se, biết rằng ông là một nhà tiên tri, biết ông đã được đẩy lên vì mục đích này, nhưng không có sự tiếp xúc cá nhân đó, Sự Tuyệt đối đó, điều gì đó đã chứng minh cho ông thấy rằng khi ông đi xuống đó, ông sẽ có sự giải cứu cho những người này. Ông không bao giờ giống như vậy. Ông đã đi xuống đó bởi vì ông có sự tuyệt đối, và ông đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm. Không có sự sợ hãi trong lòng ông, khi ông ném những con rắn xuống, hay những cây gậy, và chúng biến thành một con rắn. Và những kẻ giả mạo xác thịt đến với loại chức vụ của họ, và ném xuống và làm điều tương tự. Môi-se đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm. Không có gì để ông làm ngoài việc đứng yên và nhìn thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Rồi chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã bắt con rắn của mình và ăn hết những con rắn của họ. Đó là cách nó được thực hiện. Ông quả quyết rằng Đức Chúa Trời có thể bảo ông làm điều này, có thể chăm sóc ông trong tình huống tồi tệ.

⁸⁵ Chúng ta không thể tối nay, dựa trên nền tảng của người thanh niên đó dâng tấm lòng của mình cho Đấng Christ, đứng

trên sự tuyệt đối này, rằng Đức Chúa Trời có thể làm cho những điều không thể trở nên có thể được! Ngài có thể thay đổi tấm lòng của các quan tòa! Tại sao chúng ta bỏ qua một cách điên rồ, về những điều khác? Chúng ta hãy nhận lấy Đức Chúa Trời, trước tiên. Mang nó trở lại với lời hứa. Đức Chúa Trời đã hứa điều đó, rằng—rằng Ngài sẽ làm điều đó.

⁸⁶ Vì vậy, hãy nhớ, Môi-se luôn luôn là một người khác biệt bởi vì ông đã nhận lấy Lời Đức Chúa Trời và tin Nó. Và ông đã có một lời hứa được chứng thực cho ông.

Bao nhiêu người chúng ta có thể gọi? Chúng ta không có thời gian.

⁸⁷ Khi viết một ghi chú, ngày hôm nay, tôi đang viết ở đây về Đa-ni-ên, cách mà nó đã xảy ra, những gì nó đã xảy ra, nó là một án tử hình dành cho ông để—để cầu nguyện với bất kỳ vị thần nào khác. Nhưng ông đã ở trong mối liên hệ với Đức Chúa Trời, và ông biết rằng Đức Chúa Trời có thể chăm sóc ông.

⁸⁸ Dân Hê-bơ-rơ, họ sẽ bị ném vào lò lửa hực và sẽ bị thiêu đốt, nóng hơn bảy lần so với lò đã từng được đốt. Dân Hê-bơ-rơ đó đã tin Đức Chúa Trời. Họ nói, “Đức Chúa Trời của chúng tôi có thể giải cứu chúng tôi khỏi lò lửa hực này.” Tại sao? Họ đã có một sự tuyệt đối. Họ đã có Lời của Đức Chúa Trời.

⁸⁹ Và Đức Chúa Trời có thể giải cứu họ những con cái Hê-bơ-rơ ra khỏi ngục tù của lò lửa hực, huống chi Ngài có thể giải cứu cậu bé Do Thái này ra khỏi đây, đang nằm nơi xa kia trong phòng giam tử thần? Ngài còn hơn bao nhiêu nữa...Và Ngài vẫn là Giê-hô-va Đức Chúa Trời như Ngài đã luôn luôn là. Chúng ta, giống như sứ đồ Phao-lô, có thể nhận ra rằng cùng một Đức Chúa Trời đang sống ngày hôm nay, “Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Thế thì, những Cơ-đốc nhân có thể nắm giữ bàn tay không thay đổi của Đức Chúa Trời, và thay đổi toàn bộ tình hình. Lời cầu nguyện thay đổi mọi thứ. Đó là những gì chúng ta muốn làm.

⁹⁰ Làm thế nào chúng ta có thể nói về Giô-suê? Làm thế nào ông sẽ vượt qua sông Giô-đanh? Dường như Đức Chúa Trời là một nhà quân sự kỳ lạ, ngay trong tháng Tư, khi nước dâng lên

như thế. Nhưng Ngài phán với Giô-suê, “Hãy khiêng hòm giao ước và đi về phía trước.” Đó là tất cả những gì ông phải làm. Và Đức Chúa Trời đã di chuyển trở lại sông Giô-đanh và làm cho đất khô ráo, và họ đã đi qua và được giải cứu. Thật là tuyệt vời như vậy!

⁹¹ Không ngạc nhiên khi Giô-suê nói, “Vì ta và nhà ta, chúng ta sẽ hầu việc Chúa.”

⁹² Thật Đa-vít, tổ phụ lớn đó, chúng ta muốn nói về ông như thế nào, chúng ta không có thời gian, nhưng, và nhiều lần, như chúng ta đã nghe người nào đó nói cách đây một lát về Đa-vít và tội lỗi của ông, nhưng khi, tất cả điều đó đã được tha thứ, khi ông sắp ra trận, và chúng ta gọi điều đó trong thế gian, “những lúc gay go,” và sự chống đối rất lớn, và Đa-vít nằm ở đó dưới gốc cây, và lo lắng chờ đợi, cho đến khi ông nghe thấy âm thanh đi qua những bụi dâu, thì nó khác hẳn. Đa-vít đã chỗi dậy và tiếp tục, bởi vì ông có một sự tuyệt đối, rằng ông biết rằng Đức Chúa Trời đang đi trước ông.

⁹³ Chúng ta không thể cầu nguyện một lời cầu nguyện bằng đức tin mà sẽ làm cho Đức Chúa Trời đến với tấm bảng cam kết ở dưới đó sao? Chắc chắn, chúng ta có thể. Chúng ta tin rằng chúng ta có thể, nếu chúng ta nắm giữ sự tuyệt đối đó.

⁹⁴ “Làm thế nào Áp-ra-ham đã gọi các sự việc, mà đã không có, dường như chúng đã có rồi,” bởi vì ông đã có một lời hứa tuyệt đối từ Đức Chúa Trời, rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho ông...sinh cho ông một đứa con bởi Sa-ra. Và khi bà đã một trăm tuổi, hay là ông đã, và bà đã chín mươi, “Người vẫn không lưỡng lự về lời hứa của Đức Chúa Trời qua sự không tin, nhưng mạnh mẽ, dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời.” Và chúng ta tuyên bố là con cái của Áp-ra-ham. Khi Áp-ra-ham...

⁹⁵ Khi mà, chúng ta đã có Kinh Thánh được viết từ thời Áp-ra-ham, và tất cả những nhân chứng mà chúng ta đã có đằng sau, rằng Đức Giê-hô-va giữ Lời Ngài, rằng Đấng Christ là Con Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Trung Bảo giữa con người và Đức Chúa Trời, và không có đấng trung bảo nào khác ngoài Ngài. Và hứa, “Nếu các người cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, điều đó sẽ được ban cho.” Và chúng ta tuyên bố là con cái của Áp-ra-ham.

Khi, “Áp-ra-ham đã gọi các việc, mà đã có, dường như chúng đã không có, bởi vì ông tin Đức Chúa Trời.” Chắc chắn vậy. Tôi tin điều đó với cả tấm lòng.

Đời sống lấy Đấng Christ làm trung tâm của Phao-lô là sự tuyệt đối của ông. Nó đã trói buộc ông.

⁹⁶ Đấng Christ là sự tuyệt đối của sự sống lại, như chúng ta đọc ở đây. Ông nói, “Đức Chúa Trời đã thề bởi một lời thề, với Đa-vít, rằng Ngài sẽ không để linh hồn Người trong âm phủ.” Lời thề là sự chấm dứt mọi sự xung đột. “Và Ngài đã thề rằng Ngài sẽ không để linh hồn Người trong âm phủ, nhưng sẽ khiến Người sống lại.” Và do đó Ngài đã tin cậy Đức Chúa Trời, và đã bị đóng đinh trên thập tự giá; đã chết, sống lại, và lên Thiên đàng, bởi vì Ngài tin Đức Chúa Trời.

⁹⁷ Thật nhiều hơn nữa, như Ngài đã làm gương, chúng ta có thể nhận lấy sự tuyệt đối! Nếu Đấng Christ có thể nhận lấy nó, dựa trên một lời hứa đó ở đó, huống chi chúng ta có thể nhận lấy nó, với hàng ngàn lời hứa! Và với Huyết của Chúa Jê-sus Christ ở đó để thanh tẩy đường lối của chúng ta, và mang chúng ta vượt qua vực thẳm tội lỗi đã ngăn cách chúng ta, về sự không tin, từ Đức Chúa Trời, và mang chúng ta vào ngay trong sự Hiện diện của Ngài, để nói chuyện với Ngài, thật có thể nhiều hơn thế nữa! Vâng. Chúng ta phải có một sự tuyệt đối.

⁹⁸ Tôi đang nghĩ về một người ngay bây giờ, như để kết thúc, đó sẽ là George Washington, khi nước Mỹ còn trẻ và chúng ta đang chiến đấu cho sự sống, sự sống của đất nước vĩ đại này mà chúng ta có. George Washington là một Cơ-đốc nhân. Ông là một tín hữu. Và ở dưới Thung lũng Forge, tôi được kể rằng những người lính Mỹ chỉ có, khoảng một phần ba trong số họ, mang giày. Và mùa đông lạnh giá, và thời tiết ở không độ, và dòng sông đóng băng và nhô hết lên. Và người Anh ở phía bên kia. Và sự sống của đất nước thân yêu này đã gần kề.

⁹⁹ Ông đã làm gì? Ông là một Cơ-đốc nhân. Ông đi ra ngoài vào ban đêm và quỳ xuống trong tuyết, và cầu nguyện cho đến khi ông ướt đẫm tuyết quanh thắt lưng. Và ông đã ở lại đó và cầu nguyện cho đến khi ông có được sự tuyệt đối, câu trả lời từ Đức Chúa Trời, rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho ông sự chiến thắng.

¹⁰⁰ Và ngày hôm sau, Thung lũng Forge không là gì với ông. Ông đã vượt qua sông Delaware, vượt qua băng với những người lính mặc đồ ngắn, nửa lạnh cóng, đi chân trần của họ trên mặt đất, trong tuyết. Và ông đã chiếm lấy nó, khi ba viên đạn súng trường xuyên qua áo khoác của ông. Tại sao? Ông đang tin cậy vào sự tuyệt đối của một lời cầu nguyện được đáp lời. A-men. Chính nền tảng của đất nước chúng ta dựa trên một điều như vậy.

¹⁰¹ Vấn đề với những người ngày nay tự xưng là Cơ-đốc nhân là gì? Tại sao chúng ta bị quấy rầy trong một giờ như thế này? Chúng ta đừng bị nao động. Chúng ta hãy là những người lính. Vâng, thưa quý vị.

¹⁰² Ông đã cầu nguyện cho đến khi ông nhận được câu trả lời đó. Thế thì, không có dòng sông có mây mù, không có những người lính chân trần, bất kể hoàn cảnh nào, họ có thể nhận lấy nó bởi vì Đức Chúa Trời đã phán vậy. Một viên đạn thậm chí không thể giết chết ông, từ khẩu súng trường của kẻ thù. Chắc chắn vậy. Tại sao? Ông đã có một buổi nhóm cầu nguyện. Ông đã có câu trả lời.

¹⁰³ Thật tốt biết bao đó là một đêm, khi Sứ đồ Phi-e-rơ ở trong tù, và họ sẽ giết ông vào sáng hôm sau. Ông sẽ chết dưới án tử hình, như người Do Thái nhỏ bé này sẽ làm bây giờ. Nhưng họ đã làm gì? Họ đã làm điều giống như chúng ta ở Houston đây đang cố gắng làm. Họ đã hình thành một buổi nhóm cầu nguyện tại nhà của Giăng Mác. Trong khi họ đang cầu nguyện, Thiên sứ của Chúa đi đến nhà tù, và mở các song sắt nhà tù, và mở các cánh cổng. Và còn hơn thế nữa, đã dẫn Phi-e-rơ ra, và đến ngay buổi nhóm cầu nguyện.

¹⁰⁴ Tôi tin, tối nay, cũng Đức Chúa Trời đó hằng sống. Nếu Ngài không phải là cùng một Đức Chúa Trời, thì có điều gì đó sai trật. Chắc chắn vậy.

¹⁰⁵ Nó đã làm gì? Bởi một buổi nhóm cầu nguyện, bởi những Cơ-đốc nhân trung tín đã tin, và tin rằng Đức Chúa Trời sẽ giải cứu người anh em của họ khỏi án tử hình. Họ là những Cơ-đốc nhân đã ở lại suốt đêm và nằm sấp mặt, kêu khóc và cầu nguyện.

¹⁰⁶ Như tôi đã nghe một trong những mục sư truyền đạo, cách

đây một lát, nói rằng ông ấy sẽ kêu khóc, suốt đêm dài. Vấn đề của nó là, ngày nay, người ta thất vọng. Họ trở nên mệt mỏi, buồn ngủ. Họ thậm chí, không thể ngồi yên trong một buổi nhóm mười phút. Ô, nó—đó là điều gì đó sai trật.

¹⁰⁷ Nếu anh em yêu mến Đức Chúa Trời, ồ, chúng ta nên làm việc. Nó nên là những hy vọng của—của chúng ta, những ước muốn của chúng ta. Nó nên như vậy. Mọi thứ ở trong chúng ta nên ở trong tình yêu thương của Đấng Christ. A-men. Chúng ta ngồi rất lười biếng. Chúng ta ngồi quá vô quan tâm, khi thế giới đang chết dưới chân chúng ta. Đúng thế. Đời sống của con người đi ra ngoài, không có Đức Chúa Trời, và chúng ta rất—rất vô tâm về điều đó. Chừng nào chúng ta còn thuộc về hội thánh, đó là tất cả những gì chúng ta nghĩ điều đó tạo nên sự khác biệt.

¹⁰⁸ Tôi đã nói về sự Đến của Đấng Christ, cách đây vài tuần, trong một nhà thờ nào đó. Và sau đó có người nào đó đã gặp tôi ở phía sau nhà thờ, và nói, “Anh Branham, anh làm người ta sợ chết khiếp.”

Tôi nói, “Tại sao tôi làm thế?”

¹⁰⁹ Ông nói, “Ồ, anh đang nói về sự Đến của Đấng Christ. Tôi không muốn nghe những điều như thế. Tôi phải nuôi dạy một cậu con trai nhỏ ở đây. Tôi có một cô gái trong trường.”

¹¹⁰ “Ồ,” tôi nói, “sự Đến của Đấng Christ là điều vinh hiển nhất mà tôi có thể nghĩ đến.” Chắc chắn vậy. Thấy không?

¹¹¹ Kinh Thánh nói, “Tất cả những ai yêu mến sự hiện đến của Ngài.” Ô, chao ôi, trong một ngày mà khi thân thể già nua này sẽ nhận lấy sự bất tử, và ngôi nhà bệnh dịch này—này mà tôi sống sẽ được thay đổi, trong chốc lát, trong nháy mắt, và một thân thể giống như thân thể vinh hiển của Chính Ngài! Đó sẽ là sự ao ước trong lòng của Hội thánh. Nó nên được mọi người nam và người nữ, truyền lửa, rao giảng trên đường phố và mọi nơi khác, cố gắng để có được những linh hồn được cứu. Chắc chắn vậy.

¹¹² Tôi tự hỏi liệu chúng ta có thực sự bị ràng buộc với sự tuyệt đối đó mà chúng ta tuyên bố không. Chúng ta có đang nhìn vào đúng ngôi sao mai không? Nếu chúng ta chỉ tin cậy vào giáo hội của chúng ta và giáo phái của chúng ta, sự liên kết của chúng

ta; khi thế giới thay đổi, nó thay đổi với điều đó, vòng quanh và vòng quanh.

113 Nhưng có một Ngôi sao không bao giờ thay đổi. Có một điều mà có thể không bao giờ thay đổi, đó là Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không thể thay đổi. Lời Ngài không thể thay đổi. Kinh Thánh của Ngài không thể thay đổi. Và nếu một người được sanh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, với Đấng Christ ở trong người đó, nó chấm dứt mọi lời hứa bằng một tiếng “a-men.” Đúng thế. Chắc chắn vậy.

114 Ồ, chắc chắn, một buổi nhóm cầu nguyện là những gì chúng ta cần. Chúng ta phải là những Cơ-đốc nhân. Tất cả Cơ-đốc nhân phải sử dụng cùng sự Tuyệt đối này, Lời của Đức Chúa Trời. Lời Đức Chúa Trời là cái neo của Cơ-đốc nhân.

115 Chúa Jêsus phán, trong Lời Ngài, “Nếu các người cứ ở trong Ta, Lời Ta ở trong các người, thì các người có thể cầu xin điều gì các người muốn, và nó sẽ được thực hiện cho các người.” Hãy suy nghĩ về điều đó. Các bạn muốn có một sự tuyệt đối nào hơn nữa? Anh em có thể tin vào điều gì hơn điều gì đó như thế? “Nếu các người cứ ở trong Ta, Lời Ta ở trong các người, thế thì hãy cầu xin điều gì các người muốn.”

116 Để cầu xin Đức Chúa Trời làm việc trên tấm lòng của quan án đó, hoặc ban ân xá đó, và đưa cậu bé đó ra khỏi phòng giam chết chóc đó, nếu chúng ta cầu xin điều đó với đức tin, tin tưởng, trong những buổi nhóm cầu nguyện này, chúng ta sẽ nhận được điều đó. Đó là, tôi chỉ tin Đức Chúa Trời như thế.

117 Và đức tin của tôi mà tôi có nơi Đức Chúa Trời, đó là lý do tôi ở đây tối nay. Đó là lý do tôi hủy bỏ điều gì khác, và đến đây. Tôi phải lái xe hàng trăm dặm tối nay, trở lại Tucson, Arizona, bởi vì tôi đến để đặt đức tin của tôi với các bạn. Đó là một con người. Đó là một linh hồn đang nằm nơi xa kia. Đó là người nào đó có nhu cầu. Và những Cơ-đốc nhân chúng ta phải thức tỉnh với một thực tế, với đức tin chân thật, chân thật, buộc nó với Lời Đức Chúa Trời, và cầu xin lời hứa đó. Vâng, thưa quý vị. Ồ, chào ôi! “Nếu các người ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin điều gì các người muốn.”

118 Và một lần nữa, “Nếu những người được kêu gọi bởi Danh Ta sẽ nhóm lại với nhau và cầu nguyện, thì Ta từ Thiên đàng sẽ nghe.” Buổi nhóm cầu nguyện, chính là điều đó.

119 Tôi tin vào việc nói chuyện với các luật sư biện hộ và nói chuyện với các luật sư, hoặc các thẩm phán, hoặc các hội đồng ân xá, hay bất cứ điều gì khác. Điều đó ổn thôi. Nhưng, thưa anh em, nếu hy vọng của anh em không gắn liền với điều gì đó hơn là những con người xác thịt của tâm trí, hay là, tâm trí của con người, đúng hơn là, anh em chắc chắn sẽ thất vọng một cách đáng buồn.

120 Nhưng nếu anh em có thể buộc đức tin của mình vào một chỗ như vậy mà anh em biết, và ở lại đó và cầu nguyện cho đến khi Đức Chúa Trời đáp lời lại, và anh em biết mình đã có nó trong lòng, điều gì đó sẽ xảy ra.

121 Tôi đã thấy người chết sống lại từ nhà tang lễ. Tôi đã thấy những—những người mù được mở mắt, những người điếc được nghe. Tôi đã thấy những trường hợp mắc bệnh ung thư, với những khối u ung thư, bệnh phung, được chữa lành bởi quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Bởi vì, họ có đức tin để tin rằng Đức Chúa Trời, Đấng đã hứa, sẽ có thể giữ lời hứa của Ngài. Đó là đức tin chân thật, chân thật như Áp-ra-ham đã có.

122 Buộc vào đó. Hãy ở lại đó và cầu nguyện. Không chỉ đi xuống, và, “Lạy Chúa, xin giải cứu đứa bé tội nghiệp và đưa nó về nhà.” Tất cả chúng ta đều thích điều đó. Nhưng chúng ta hãy ở lại đó cho đến khi điều gì đó xảy ra. Ô! Khi điều gì đó xảy ra, lúc đó, sự đảm bảo đó có thể giáng xuống giữa nhóm người ít ỏi này đang ngồi trong thánh phòng này ở đây tối nay, có thể giáng xuống giữa chúng ta ngay tại đây, có đủ đức tin và quyền năng của Đức Chúa Trời, nếu chúng ta có thể cầu nguyện xuyên suốt, cho đến khi chúng ta đạt được mục đích đó, cho đến khi sự tuyệt đối đó đi xuống, cũng Trụ Lửa đó đã được chụp ở đây tại Houston, bằng máy ảnh của Ted Kipperman, cách đây mười hai năm. Ngài ở đây tối nay, cũng vĩ đại như Ngài đã làm lúc đó, để giải cứu chàng trai đó, nếu chúng ta cứ tin điều đó, bởi vì Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Tôi tin điều đó với cả tấm

lòng. Đó là lý do tại sao tôi ở đây để dâng lời cầu nguyện của tôi với tất cả các bạn để Đức Chúa Trời sẽ cứu đời sống của họ.

¹²³ Thế thì nếu anh em có thể cầu nguyện, cho đến khi anh em có câu trả lời, có sự đảm bảo trở lại, giống như Washington đã có, giống như Giăng Mác đã có, giống như Đa-ni-ên đã có, như Môi-se đã có, cho đến khi anh em có một sự tuyệt đối, điều gì đó mà anh em biết rằng anh em có thể neo vào, thế thì, “Trên sự tuyệt đối này Ta sẽ xây dựng Hội thánh của Ta,” và tất cả các tòa án trong xứ không thể chống lại Điều đó. Đúng vậy. Dựa trên điều đó!

¹²⁴ Chính Đức Chúa Trời có thể lấy một người Do Thái mũm mĩm nhỏ bé như Phao-lô, tức giận và đi xuống đó để xử tử tất cả những Cơ-đốc nhân dưới hình phạt tử hình, và có thể thay đổi ông và làm cho ông trở thành một Cơ-đốc nhân đáng yêu, cũng Đức Chúa Trời đó đang sống tối nay, có thể thay đổi luật pháp thành ân điển, bất cứ lúc nào mà Ngài muốn làm điều đó. Ha-lê-lu-gia! Sẽ gọi tôi là thánh quá máu, dù sao đi nữa, vì vậy tôi cũng có thể bắt đầu vào nó ngay bây giờ. Tôi tin Đức Chúa Trời đó. A-men. Vâng, thưa quý vị.

¹²⁵ Rồi Mác 11:22, khi anh em cầu nguyện. Ngài phán, “Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các ngươi, hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời. Ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi nói với núi này, ‘Hãy dời đi.’” Khi sự tuyệt đối đó đến với anh em, khi anh em được xúc dầu bằng Thánh Linh đó điều đó vượt ra ngoài tầm kiểm soát khoa học ngoài kia, trước khi có một nguyên tử hay một phân tử, Đấng đó mà đã phán bảo mọi thứ thành hiện thực, và khi linh hồn của anh em được neo vào điều đó, thì không có gì có thể ngăn cản nó. Đúng vậy. “Hãy nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ và đừng nghi ngờ trong lòng, nhưng tin rằng những gì anh em đã nói sẽ ứng nghiệm, anh có thể có những gì anh đã nói.” Nếu đó không phải là sự tuyệt đối để bám vào! Chắc chắn, là vậy. Đúng vậy, một sự tuyệt đối.

¹²⁶ Bây giờ, quốc gia có sự tuyệt đối. Đời sống gia đình của bạn có sự tuyệt đối. Mọi nơi, nếu nó từng đạt được bất cứ điều gì, nó phải có một sự tuyệt đối.

¹²⁷ Chúng ta cảm kích luật sư này. Chúng ta biết ơn sâu sắc, ồ, tất cả những người khác. Vị tuyên úy tốt đẹp này ở đây đến từ California, và thật là một sứ điệp kỳ diệu! Và—và người anh em của chúng ta đã cố gắng lấy tiền và mọi thứ, để cố gắng giúp đỡ người phụ nữ đáng thương này, và—và với con cái của bà, để giải cứu chúng. Tốt lắm. Chúng ta biết ơn sâu sắc điều đó, và tôi cảm kích vì điều đó.

¹²⁸ Nhưng có một điều vượt xa hơn điều đó, thưa các bạn, khi chúng ta kết thúc buổi nhóm này tối nay: Chúng ta phải gắn liền nó với một sự tuyệt đối, một buổi nhóm cầu nguyện trước mặt Đức Chúa Trời, mà sẽ ban đến sự giải cứu từ cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời. Ngài đúng là Đức Chúa Trời tối nay như Ngài đã có lúc đó. Ha-lê-lu-gia! Anh chị em tin điều đó không?

¹²⁹ Chúng ta hãy đứng lên tại chỗ của mình, thế thì, và tối nay tổ chức một buổi nhóm cầu nguyện ở đây, cho đến khi sự tuyệt đối xảy ra. Hãy giơ tay lên trước Đức Chúa Trời. Hãy cầu nguyện cho đến khi anh chị em về nhà, cho đến khi sự tuyệt đối giáng vào lòng anh chị em.

¹³⁰ Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin ban Thánh Linh Ngài xuống, và sai đến và giải thoát những đứa trẻ đó, Chúa ôi. Chúng đang ngồi trong vùng của bóng sự chết. Điều gì đó sắp xảy ra, Chúa ôi, và chúng con cầu nguyện để những buổi nhóm cầu nguyện này sẽ đụng vào Lửa. Con tin Ngài, Chúa ôi. Con đang chấp nhận nó, và con tin rằng Ngài sẽ giải cứu những đứa trẻ đó. Xin nhậm lời, Đức Chúa Trời Toàn Năng ôi. Chúng con, Hội thánh của Ngài, cầu xin điều đó, qua Chúa Jêsus Christ. A-men.

63-0304 Sự Tuyệt Đối
Thính Phòng Thành Phố
Houston, Texas Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org